

Osho over Sheela

Kort nadat Sheela vertrokken was uit de Wild Wild Country van de commune in Oregon gaf Osho zijn visie op Sheela, in een vraag van Garimo over het verschil tussen middelmatigheid en gewoonheid.

De gewone mens heeft het niet nodig om schijnheilig te zijn, om iets voor te wenden. Hij is gewoon open. Hij hoeft niet stiekem te zijn. En er zit schoonheid in openheid, eenvoud.

Dus is het een vreemde paradox dat degene die zichzelf gewoon vindt buitengewoon wordt en degene die zichzelf buitengewoon blijft vinden heel achterlijk blijft, middelmatig.

Iedereen moet eens naar binnen kijken. Maar mensen zijn zulke bedriegers dat ze, door anderen te bedriegen, geleidelijk aan zichzelf gaan bedriegen. Ze worden zo welbespraakt over bedriegen. Het is gevaarlijk om schijnheilig te zijn, want vroeg of laat ga je geloven dat dit je ware gezicht is.

In de vijfendertig jaar dat ik met mensen gewerkt heb ben ik duizenden mensen tegengekomen, van dichtbij, en het was een raadsel voor me hoe die mensen zichzelf hadden bedrogen.

En het lukt je niet om ze uit dat bedrog halen, want dat is het enige wat ze koesteren. Ze weten dat er alleen maar duisternis, leegte, een minderwaardigheidscomplex achter zit. Dus klampen ze zich daaraan vast.

Zelfs in deze commune - wat me pijn doet, want hier zouden mensen tenminste niet zo moeten zijn. Wat doe je hier anders in godsnaam? Ik zag zojuist Venu bij de poort... Sheela had gevraagd wie er met haar meegingen en Venu had gezegd dat haar plaats bij Sheela was. Dat verbaasde me. Wat doet ze daar dan bij de poort? Haar plaats is niet hier! Ze moet met Sheela mee. Ze moet hier geen moment langer blijven. Mensen moeten eerlijk zijn!

Sheela heeft me de afgelopen vier jaar keer op keer weer gevraagd: 'Osho, help me, zodat ik u nooit zal bedriegen, nooit zal verraden.' Ik zei tegen haar: 'Sheela, als je het keer op keer weer vraagt zit er een tendens, waar je je niet bewust van bent, dat je in staat bent om te verraden, in staat bent om te bedriegen. Wat heeft het anders voor zin om dat te vragen?'

En uiteindelijk deed ze dat ook. En de reden waarom ze dat deed is voor iedereen de moeite waard om te begrijpen.

Toen ik drie en een half jaar in stilte was, was zij de woordvoerder. Ik wist dat dit een moeilijke taak zou worden zodra ik weer direct begon te spreken, want dan zou ze zien dat ze niet langer de ster was. Geen interviews op de televisie, de radio, in kranten, tijdschriften.

Maar ik moest wel gaan spreken. Alleen voor één persoon kan ik niet de miljoenen sannyasins, en de sannyasins die straks nog gaan komen, mijn welgemeende gevoelens, waarheden, ervaringen onthouden.

En er valt nog zoveel te vertellen. Ik kan dat pas gaan vertellen naarmate je voorbereid raakt. Die drie en een half jaar hebben je voorbereid en nu kun je het verschil zien tussen de manier waarop ik nu spreek en de manier waarop ik drie en een half jaar geleden sprak. Naarmate je rijpt, naarmate je slaagt, kan ik je meer naakte waarheden vertellen, in het vertrouwen dat je in staat zult zijn ze te begrijpen.

Dus het probleem was, ik wist dat als ik zou gaan spreken, dan zou het opgeblazen hoofd van Sheela gaan krimpen, en dat zou moeilijk worden. Ik was me er heel goed van bewust dat het haar zou bedroeven zodra ik weer begon te praten. En geleidelijk aan begon ze weg te blijven uit Rajneeshpuram, met het excuus dat ze haar in Australië nodig hadden, haar in Europa nodig hadden. Daarvoor hadden ze haar nooit nodig gehad.

En toen ze deze keer kwam, schreef ze mij een brief. 'Osho, ik voel hier niet dezelfde opwinding. Ik voel me gelukkiger in Europa, in Australië, waar dan ook.' Maar ze keek niet naar waarom.

Ik stuurde haar een bericht: 'Zie het punt. Waar is die opwinding heen? De opwinding zat hem niet in bij mij zijn, bij de commune, een nieuwe manier van leven creëren, hopen op de komst van een nieuwe mens. Daar zat niet jouw ware opwinding. Jouw ware opwinding zat het hem in een ster worden - op de televisie, op de radio, in de tijdschriften, in de kranten. Je genoot van jouw naam, jouw foto's. Nu zal dit niet meer mogelijk zijn. Ik ben zelf aan het woord. Ik spreek met de hele wereldpers. En jij kunt me zeker niet vertegenwoordigen.'

Drie en een half jaar lang heb ik haar alles moeten leren, twee uur iedere dag - wat ze moet zeggen, wat ze niet moet zeggen. En ze herhaalde het als een papegaai, want het was niet haar ervaring. Maar dat deed ze goed. Als papegaai was ze perfect.

Maar nu begon ze zich droevig, somber te voelen. Ik stuurde het bericht: 'Je moet naar de oorzaak ervan kijken. De oorzaak is jouw ego. Drie en een half jaar is tijd genoeg om een opgeblazen hoofd te krijgen en nu breng ik het weer terug tot zijn ware proporties. Het is ziek. Deze zwelling is gevaarlijker dan welke kanker ook, omdat de kanker het lichaam dood kan maken, maar deze zwelling maakt de mind dood en de ziel van de mens zelf.

En waarom voel je je gelukkig in Europa? Als je het wilt checken kan ik wel naar Europa komen en dan zul je er onmiddellijk achter komen dat dat Europa niet de reden is waarom je je gelukkig voelt. Dan voel je je nog ongelukkiger dan hier.'

Maar de mens is zo stompzinnig... Ze heeft mijn bericht niet eens beantwoord. Integendeel, ze heeft het stelletje mensen verzameld dat ze op belangrijke posities heeft geplaatst. Nu veranderde de droefenis in

wraakzucht. Het idee was dat als al die mensen met haar megingen, het een chaos zou worden in de commune.

Nou, de commune is altijd in een chaos! Niemand kan dat verstoren. Wat kun je nog meer voor chaos krijgen?

En het is een simpele wet dat de mensen die de macht hebben... en ik had haar alle macht gegeven, simpelweg omdat ik er niet in geïnteresseerd was om me met kleine dingen bezig te houden. Het was onmogelijk om in stilte te zijn en me met kleine dingen bezig te houden.

Ze had alle mensen verwijderd die op de ene of andere manier intelligenter, sterker en een gevaar voor haar positie waren. Zij konden elk moment een concurrent worden. Dus had ze die mensen verwijderd en had ze mensen uitgekozen die nog middelmatiger waren dan zij. Die zouden nooit een bedreiging vormen.

Nu zei deze Venu: 'Mijn plaats is bij Sheela.' Zij is zeker op haar plaats bij Sheela, want zij is nog middelmatiger dan Sheela. Maar ik was verbaasd om haar daar te zien staan. Wat doet ze hier? Ze had met Sheela mee moeten gaan.

Het is een verandering ten goede. Wees blij. Het moest wel gebeuren. Nu kun je een betere en sterkere groep hebben om de commune te runnen - want ik ben niet bang dat er iemand gewoner zal zijn dan ik. Je kunt nergens op de hele wereld een concurrent voor me vinden. Dus dat geeft me enorm veel vrijheid.

Daarom kan Arup deze vraag stellen. Arup werd op alle mogelijke manieren weggeduwd terwijl Sheela hier was. En het deed me verdriet om dat te zien. Zij is veel intelligenter, veel sterker.

Nu kunnen alle mensen terugkomen die door Sheela uit de commune zijn gegooid. Informeer dus je vrienden die vertrokken zijn dat Sheela verdwenen is, en voorgoed verdwenen. En zij niet alleen - met het hele stelletje, de hele bende. Informeer dus die mensen die gewoon vanwege haar zijn vertrokken, want dat waren intelligente mensen en zij kon geen enkel intelligent mens verdragen.

Dit is het probleem met alle middelmatige mensen. Ze kunnen niemand verdragen die beter is dan zij want dat maakt hun illusie kapot dat ze buitengewoon zijn. Maar niemand kan je gewoonheid afnemen. Dat is iets wat geen projectie is maar een realiteit.

De rozenstruik is gewoon, de dennenboom is gewoon, het hert is gewoon. Waarom zou wie dan ook buitengewoon proberen te zijn?

Osho: From Bondage to Freedom #1.